

Chương Mười Ba

ĐANG ĐÊM THEO DỊCH

 Suốt ba đêm, cải trang làm một trung niên văn sĩ Giang Hàn Thanh gần như không còn một góc hẻm nào trong thành Kim Lăng mà không đi đến.

Từ phía Đông, nơi Phu Tử Miếu đến Tần Hoài Hà, từ phía Nam Hoa Vũ Đài, Báo Ân Tự thẳng qua phía Tây Mạc Sâu Hồ dẫn đến Long Thiên Lý... Trong vòng ba ngày trời, cả thành Kim Lăng rộng lớn, đã đi gần hết hơn hai phần ba, chẳng những không thấy được mảnh nhỏ vết tích mà luôn cả võ lâm nhân vật, Giang Hàn Thanh cũng không gặp một người nào.

Trở lại Giang Phủ, Giang Hàn Thanh cảm thấy đầu nặng trĩu trĩu hai anh em dùng cơm xong thì Giang Bộ Thanh ngỏ ý để Giang Hàn Thanh đi nghỉ sớm vì hẳn thấy em mình có nhiều mệt nhọc.

Giang Hàn Thanh trở về tây viện thì đã thấy Tiểu Quyên như chờ đợi từ bao giờ vì từ khi Giang Hàn Thanh trở lại thư phòng chưa sửa kịp phải dùng gian phòng phía tây làm phòng ngủ và Tiểu Quyên vẫn theo phục dịch như từ lúc trước.

Thấy Tiểu Quyên, Giang Hàn Thanh khoát tay:

– Thôi, khỏi phải thủ lễ nhiều như thế.

Tiểu Quyên đứng dậy rót một chung trà.

– Xin thỉnh nhị công tử dùng trà.

Giang Hàn Thanh gật đầu:

– Cứ để trên bàn đó cho ta.

Tiểu Quyên mang trà đến để trên bàn, nhưng cô ta không lui vào mà lại ngập ngừng:

– Nhị công tử...

Giang Hàn Thanh ngẩng mặt:

– Người muốn nói chuyện gì thế?

Tiểu Quyên khép nép:

– Tiểu ty muốn hỏi thăm Nhị công tử về tỷ tỷ Tử Quyên...

Giang Hàn Thanh nói:

– À, Tử Quyên thì... lúc đưa ta ra khỏi nơi đây rồi đi luôn chứ ta đâu còn gặp nữa?

Tiểu Quyên có vẻ ngạc nhiên:

– Nhưng tỷ tỷ tôi không có nói với công tử đi đâu sao?

Giang Hàn Thanh lắc đầu ;

– Không nói được rõ lắm, chỉ nói rằng là trở về nhà thăm mẹ thế thôi.

Đưa tay nâng chung trà chậm chậm uống một hớp, nhưng khi quay lại thấy Tiểu Quyên hãy còn đứng tần ngần, Giang Hàn Thanh cau mặt:

– Tiểu Quyên, người còn muốn hỏi gì nữa đó?

Tiểu Quyên ấp úng:

– Dạ... dạ không!

Thấy bộ dạng lừng khừng của cô gái, Giang Hàn Thanh nghĩ chắc cô ta còn có chuyện, nhưng suốt ba ngày đêm vừa mệt mỏi vì phải đi nhiều, phần khác lại vừa có phần bực bội vì không tìm ra manh mối nên Giang Hàn Thanh không muốn hỏi thêm hẳn nói:

– Ta cần nghỉ ngơi một chút, cho phép người vào...

Tiểu Quyên cúi mặt:

– Vâng ạ...

Cô gái khẽ lui bước vào trong, Giang Hàn Thanh thay một bộ kinh trang màu xanh đậm, lúc đó đã quá canh hai, hắn mang kiếm vào mình mở cửa bước ra thật nhẹ và phi thân lên mái ngói...

Tuy đã quyết định đi, nhưng khi lên mái ngói rồi Giang Hàn Thanh vẫn chưa biết nên đi về hướng nào, ngay lúc đó từ phía ngoài vòng Gia Trang có một bóng người ẩn phục trên mái nhà dân chúng sát bên vòng tường Giang Phủ, bóng đen đó nhoáng lên và lao thẳng về phía hướng Tây.

Thấy dáng khinh công, Giang Hàn Thanh bỗng giật mình đã ba ngày đêm lục soát khắp thành không gặp một nhân vật võ lâm, thế mà đột nhiên lại có người đang đêm ẩn núp gần Giang Phủ, mà lại có một trình độ khinh công như thế ấy, phải chăng họ có dã tâm?

Không suy nghĩ lâu hơn Giang Hàn Thanh nhún mình theo hút.

Bóng đen khi ẩn khi hiện nhưng vẫn không quá tầm mắt của Giang Hàn Thanh hai người kẻ trước người sau, chỉ trong nháy mắt đã đuổi nhau mấy dặm.

Giang Hàn Thanh cảm thấy hình như bóng đen đó cố ý không dứt mắt có thể đây là lối dụ địch, nhưng với Giang Hàn Thanh thì dụ cũng bằng thừa.

Không cần phải dụ chỉ cần thoáng thấy bóng dáng khả nghi thì nhất định phải theo, cho dù có dẫn đến hang hùm, hẳn cũng không từ chối.

Bây giờ đối với Giang Hàn Thanh, cái sợ của hắn là lạc mất bóng đó chứ không có vấn đề sợ dụ.

Càng đuổi theo, Giang Hàn Thanh càng cảm thấy hình như bóng đó đã phát hiện được mình và càng nhận ra như thế, hắn càng bám theo thiết sát.

Kinh công của Giang Hàn Thanh tuy có cao, nhưng theo sự ước lượng của hắn thì bóng đen ấy kinh công cũng không phải thấp, chỉ có điều mà Giang Hàn Thanh đã thử thì hình như bóng ấy không muốn nói là cố tình chờ đợi.

Xuyên qua nhiều khu rừng mênh mông kế tiếp, có khi cũng bị bóng đen vuột mất, nhưng cái vuột ấy cũng chỉ trong khoảng khắc, vì liền sau thì bóng đen lại hiện ra và cứ như thế. Giang Hàn Thanh và cái bóng đen cứ nối tiếp nhau suốt một khoảng đường xa thẳm.

Nhưng khi vừa lọt vào một cánh rừng Giang Hàn Thanh chợt phát hiện một khung cảnh lạ...

Tuy cũng vẫn là rừng, nhưng trước mặt hắn bây giờ chợt như quanh đặng, một con đường khuất dưới những tàng cây rậm rạp, đá trắng sạch trơn.

Qua khỏi con đường đá trắng ấy thì một mái ngói hiện ra bên ngoài một tấm hoành phi sơn son thếp vàng có ba đại tự rành rành “Tử Trúc Lâm”.

Giang Hàn Thanh liếc sang bên hông cửa thấy thêm một tấm bia có hai hàn chữ nhỏ: “Phật môn thanh tịnh, xin du khách dừng lại nơi đây”.

Giang Hàn Thanh rúng động...

Đây vốn là một ni am, bình thường không bao giờ tiếp khách và như thế phải chăng chuyện đã có nhiều ẩn khúc?

Phải chăng đây là một ngôi chùa trá hình mà bên trong lại là sào huyệt?

Không thể dừng được nữa, Giang Hàn Thanh phóng mình qua bức tường cao, nhìn vào đại điện thấy bóng tối trầm không có vẻ gì là lạ phía sau thiền phòng thấp thoáng ánh đèn.

Giang Hàn Thanh vọt người vượt qua sân thềm, băng thẳng ra mái ngói phái sau chánh điện.

Từ trên cao dòm xuống, bốn phía im lặng không thấy một tiếng động nào.

Giang Hàn Thanh chợt nghe trong lòng nổi lên một chút hoài nghi...

Đúng là bóng đen ấy đã dụ mình, nhưng dụ đến đây làm gì?

Đang lúc Giang Hàn Thanh còn đang phân vân chưa quyết định thì linh cảm thấy rằng có gì không ổn quanh đây... Bởi vì hắn vừa phát giác ra một chuyện lạ, phía thềm phòng có ánh sáng yếu ớt phát ra theo cửa sổ, chính những cửa sổ này đã có vấn đề...

Có một cánh cửa sổ hình như thiếu mất, không phải bị bỏ mà hình như bị người dùng chướng lực đánh vỡ, bên trong gian phòng này ánh đèn hầy còn leo lét nhưng không nghe thấy một tiếng động nào.

Tình hình này không giống chuyện mai phục thông thường, nhưng vì bên trong

phòng không có người thì tại sao lại có ánh đèn?

Thêm vào đó cách có mấy bước là khung cửa chính, nếu quả là cần thiết thì cũng không ai lại phí công đi đánh vỡ khung cửa sổ làm gì.

Chuyện ánh đèn và chuyện đánh vỡ khung cửa sổ dưới mắt Giang Hàn Thanh, quả là một chuyện có sắp đặt chuyện mà người khác đã an bài, nhưng họ dàn cảnh ấy để làm gì?

Không theo thì thôi, đã theo đến đây rồi dù muốn dù không cũng phải quan sát tận tường. Như một mũi tên được buông khỏi giây cung Giang Hàn Thanh buông mình cúi xuống dãy phòng nơi mà hấn khả nghi.

Vừa ghé mắt dòm vào cửa sổ, Giang Hàn Thanh tái mặt...

Hấn không chủ định, nhưng bước chân vẫn cứ phải thối lui...

Trong phòng, trên chiếc nệm chần nhàu nát, một người thiếu nữ trần truồng nằm tênh hênh lồ lộ, giữa ngực nàng bị một mũi kiếm xuyên thủng, máu hồng động vũng trên chần.

Bằng vào nhát kiếm đó, mới hay lâu quả quyết người đó cũng đã chết rồi, vì vết thương trúng vào nơi yếu huyết.

Và tự nhiên không cần phải giải thích, cách chết đó đủ nói lên là người thiếu nữ ấy đã lâm vào cảnh “Tiền dâm hậu sát”.

Hai hàm răng của Giang Hàn Thanh nghiến chặt...

Kẻ nào đo đã dụ hấn đến đây, quả thật đã áp dụng một âm mưu cực kỳ hiểm ác, một sự giá họa lên đầu mà rất có thể trăm miệng cũng khó biện minh.

Giang Hàn Thanh chưa kịp có một thái độ nào, vì thật sự nói là lâu chứ khi hấn vừa buông mình xuống và khi phát giác ra chuyện động trời ấy thì đồng thời có hai chuyện xảy ra...

Thứ nhất, một bóng đen nấp trong một thiên phòng kế bên đã lén ra ngay khi Giang Hàn Thanh vừa nghiêng mặt nhìn vào cô gái lỏa thể nằm chết trong phòng kế cận mà hấn không hay biết, bóng đen ấy lén ra tung mình phi thân thật nhanh mất hút vào đêm tối.

Thứ hai, từ phía sau có ngay một giọng lạnh lạnh quát lên:

– Dâm tặc, thì ra ngươi hãy còn định nấn ná để thêm thủ đoạn tàn nhẫn nữa à?

Tiếp theo là một luồng gió lạnh bay vèo tới sau lưng Giang Hàn Thanh.

Tay phải đặt lên đốc kiếm và quay mình lại thật nhanh, Giang Hàn Thanh chặn ngay mũi kiếm của đối phương vừa đâm tới.

Tiếng thép khua lên và bóng người dội lại, Giang Hàn Thanh nhận ra kẻ đánh lên mình lại là một vị ni cô chưa xuống tóc, tuổi khoảng hăm lăm hăm sáu.

Đôi mắt của vị ni cô như hai ngọn lửa rực vào mặt Giang Hàn Thanh, như muốn

ăn tươi nuốt sống...

Giang Hàn Thanh lật đật thu kiếm trở về và nhìn vị ni cô mỉm cười:

– Xin sư thái chớ vội hiểu lầm, tại hạ chính là Giang Hàn Thanh vì đuổi...

Vị ni cô rung rung thanh kiếm:

– Vừa rồi người đã nói rồi và ta cũng đã biết rồi, xưng tên xưng họ làm gì nữa cho mất công...

Và không đợi phản ứng của Giang Hàn Thanh, vị ni cô nhắc tay đâm mạnh tới.

Nghe vị ni cô nói Giang Hàn Thanh sửng sốt.

Hắn xưng tên với vị ni cô bao giờ? Và bao giờ mà hắn đã gặp vị ni cô?

Tuy hơi kinh ngạc nhưng hắn vẫn phải lưu tâm đỡ ngọn đòn, lại một tiếng thép khua hắn đánh bật thanh kiếm của vị ni cô và nghiêm giọng:

– Vừa rồi tại hạ đuổi theo kẻ địch từ dưới núi lên đây, và chính khi đuổi bóng đó đến đây thì mất dấu và phát hiện ra... chuyện ở trong phòng.

Vị ni cô thét lên:

– Câm miệng lại! Dâm tặc khi người khống chế huyết đạo của ta thì người đã xưng tên họ ra rồi. Bây giờ người còn muốn tráo trở đấy à?

Miệng nói, tay huy động mạnh thanh trường kiếm tấn công vào ba trọng huyết trên người Giang Hàn Thanh....

Đúng ra, đối với võ công của vị ni cô, Giang Hàn Thanh không xem vào đâu cả nhưng hắn vẫn nghe rung bởi lời lẽ vừa rồi...

Cứ theo lời lẽ của vị ni cô thì nhất định kẻ gian đã hóa trang ra hắn, cố ý làm ra huyết án này để giáng họa lên đầu hắn, một chuyện ai nghe đến cũng phải rùng mình.

Giang Hàn Thanh nháy lùì tránh những đường kiếm của vị ni cô và thét lên:

– Sư thái hãy dừng ta, xen nghe tại hạ có nói một lời.

Vị ni cô cũng thét lên:

– Dâm tặc, bất quá người chỉ dựa vào chút thanh danh của cha anh, thế mà người dám thừa lúc sư phụ ta không có ở nhà dám lén vào Từ Trúc Lâm làm chuyện ô uế và lại còn giết chết sư muội Tú Lan của ta, bây giờ người còn định nói gì nữa chứ?

Và quả thật vị ni cô không cho Giang Hàn Thanh nói một lời nào vừa quát xong là thanh kiếm lại nháng lên.

Giang Hàn Thanh lật đật lui luôn ba bước quát lên:

– Sư thái không dừng tay thì đừng bảo sao kẻ này bị bức phải thất lễ...

Vị ni cô càng giận dữ:

– Dâm tặc, người đã dám làm những chuyện mà hắc đạo giang hồ nghe đến

cũng căm thù, bây giờ người có bản lãnh thì cứ việc ra tay không cần phải hăm he gì cả.

Nói thì vẫn nói nhưng thanh kiếm trên tay cũng vẫn không ngừng với đường kiếm “Loạn Phi Phong” một tuyệt kỹ của phái Nga My được vị ni cô mang cả ra sử dụng...

Không còn nói được một lời nào cơn tức tối làm cho Giang Hàn Thanh nổi nóng, hấn vung thanh trường kiếm khổng lồ ngay thanh kiếm của vị ni cô.

Chỉ một chiêu thôi, đường kiếm hung hãn của vị ni cô đã bị mất đà và thêm một chiêu thứ hai Giang Hàn Thanh đã đánh văng thanh kiếm của vị ni cô và chính vị ni cô cũng đã phải thối lui liên tiếp.

Ngay trong lúc ấy từ trong bóng tối chợt vang lên một tràng phật hiệu trầm trầm:

– A Di Đà Phật! Thí chủ không được phép hại người tại nơi đây!

Cùng một lúc với tiếng nói, hai bóng người cũng đã phi thân tới sát một bên.

Giang Hàn Thanh cũng không có ý làm thương hại đến người, nên sau khi đánh rơi thanh kiếm của vị ni cô, hấn vẫn đứng y một chỗ, hấn ngừng mắt thấy hai người vừa tới là một nhà sư già tuổi khoảng năm mươi và một người trung niên tuổi trên ba mươi mặc một chiếc áo màu lam.

Người mặc áo màu lam chân vừa chấm đất là đã hỏi ngay vị ni cô:

– Liễu Nhân sư muội! Em gái của ta đâu?

Liễu Nhân sư cô chỉ vào trong phòng, nước mắt ràn rụa:

– Tú Lan sư muội đã bị tên dâm tặc này...

Không đợi Liễu Nhân nói dứt câu, gã mặc áo màu lam đã ngã nhào, gã nói:

– Quả nhiên đã có chuyện xảy ra...

Vừa nói, hấn vừa nhẩy vào phòng và rống lên:

– Muội muội...

Nhà sư già chấp tay niệm phật:

– A Di Đà Phật! Chúng ta đã đến chậm một bước.

Nghe gã áo lam và nhà sư già nói câu ấy Giang Hàn Thanh cảm thấy hình như chuyện này đã có người báo trước cho họ hay, như chứng tỏ kẻ âm mưu ám hại gã đã sắp đặt cực kỳ chu đáo.

Gã mặc áo lam vụt rút phắt thanh đao nhỏ lặn xả vào phía Giang Hàn Thanh giọng của hấn gần như lạc giọng:

– Dâm tặc người có phải là Giang Hàn Thanh không?

Giang Hàn Thanh tuy tức lắm nhưng chuyện đã xảy ra như thế hấn thấy mình

nên nhỏ nhẹ là hơn.

– Vâng! Tại hạ chính là Giang Hàn Thanh...

Gã áo lam hai mắt đỏ ngầu, hấn nói bằng một giọng hấn học:

– Tốt lắm! Người đã thừa nhận, như vậy cứ sát nhân là thường mạng...

Thanh đao từ trong tay hấn nhoáng lên, Giang Hàn Thanh lật đật nhảy tránh qua một bên và quát to:

– Xin các hạ hãy dừng tay lại, kẻ gian sát hại linh muội không phải là tại hạ.

Gã áo lam thét lớn:

– Không phải là người thì ai vào đây.

Ngọn Thu Phong Lạc Diệp trong đường “Địa Đường Đao” từ nơi tay người áo lam được tung một cách dữ dằn, nhìn qua ai cũng nhận ra đó là tuyệt kỹ Thiếu Lâm.

Giang Hàn Thanh quát lớn:

– Dừng tay lại!

Và bây giờ thì hấn không tránh nữa bằng một chiếc đá thần tốc, hấn tung chân lên ngay cổ tay của đối phương.

Gã áo lam giật mình lật đật nhảy lùi ra sau, ngọn đao mỏng rơi ngay xuống đất.

Nhà sư rúng động, vội vã nhích lên:

– Hừ, thí chủ bất phàm quả thật xứng danh hậu duệ của Giang Gia.

Câu nói tuy tầm thường, nhưng với Giang Hàn Thanh đó là một điều bao hàm ý nghĩa sỉ nhục, vì Nam Giang vốn được danh là chánh phái từ mấy đời rồi, bây giờ đối phương mang nó ra gán vào đồng nghĩa với sư dâm loạn, hấn cố nén giận gằn lại:

– Đại sư cũng cho rằng huyết án này do tại hạ làm ra đó đấy à?

Nhà sư già lại thêm một lần nữa rúng động vì giọng nói đầy đầy nội lực chưa từng thấy của Giang Hàn Thanh, ông ta cố mỉm miệng cười:

– A Di Đà Phật! Sau khi hung án phát sinh nơi đây có một mình thí chủ chứ không có một người nào khác nữa, thế thì chí chủ giải thích làm sao?

Liễu Nhân sư cô nói tiếp theo:

– Đại sư không nên tin lời hấn, hấn là con người xảo hoạt, không phải hấn thì không ai vào đây nữa... chính hấn đã phong bế huyết đạo của bản ni và ôm Tú Lan sư muội mang vào phòng...

Tuy trong cơn giận dữ, nhưng khi nói chuyện ấy da mặt của vị ni cô cũng bắt giác ửng hồng...

Nói làm sao nữa bây giờ?

Vị ni cô cũng chính là một nạn nhân, mặc dù không bị cưỡng dâm và chết thê

thảm như cô gái tên Tú Lan, nhưng cũng bị đối phương phong bế huyết đạo và chính mắt đã thấy đủ mọi việc từ lúc mới xảy ra...

Giang Hàn Thanh xạm mặt nhưng hấn cố dẫn cơn giận giữ giọng ôn hòa:

– Giang mỗ nếu quả thật muốn thì sợ e rằng ba vị rất khó lòng cản được, nhưng vốn không phải là kẻ gây chuyện đêm nay, nên phải nói cạn lời là người có lẽ thấy xa hiểu rộng. Đại sư nên thấy lời nói của tại hạ là lời xác đáng.

Nhà sư già chưa kịp nói gì thì gã áo lam đã xốc lên.

Quả đúng là con người từng trải, nhà sư già biết lời lẽ của Giang Hàn Thanh không phải là quá đáng, vì vừa rồi qua những đường chiêu của hấn, nhà sư biết ngay nếu hấn muốn đi thì quả nơi đây không ai cản được...

Ông ta đưa tay chặn gã áo lam và nói:

– Xin thí chủ cứ nói!

Giang Hàn Thanh cố giữ vẻ bình tĩnh:

– Tại hạ muốn thỉnh giáo nhị vị mấy điều... trước hết là phương danh quý tánh.

Nhà sư nói:

– Bần tăng pháp danh Giác Thắng, trụ thì Đảm Môn Tự, còn về vị này là Nghiêm Tú Hiệp sư đệ đệ tục gia của bần tăng.

Giang Hàn Thanh vòng tay:

– Đã được nghe danh đại sư, nhưng vì chưa biết mặt nên tại hạ thất kính... Chuyện mà tại hạ muốn thỉnh giáo sao đây là từ Thanh Lương Tự đến đây đường đi thật xa, thế mà khi nhị vị đến đây nói rằng đã đến chậm, vậy chẳng hay làm sao nhị vị biết trước được chuyện này xảy ra tại nơi đây.

Nghiêm Tú Hiệp cười gằn:

– Chính anh em trong Thanh Lương Tự thấy hành động xâm nhập mập mờ của người vào Tử Trúc Lâm, nên cấp tốc về phi báo chuyện rất dễ hiểu như thế mà có gì người phải hỏi?

Giang Hàn Thanh vẫn cứ nói với Giác Thắng đại sư:

– Chuyện đêm nay quả đã có người bố trí trước để dụ cho tại hạ đến đây mà giá họa, tại hạ biết bây giờ nói ra các vị cũng không tin, nhưng tại hạ vẫn cứ nói rõ ngọn ngành tin hay không là tùy nơi các vị.

Hấn bèn đem chuyện theo dõi bóng đen đến đây, đầu đuôi thuật lại và nói thêm:

– Có chuyện thấy như là thật, nhưng nếu là một chuyện cố tình giàn cảnh thì thiết tưởng chuyện giả cũng có thể làm cho người ta tin rằng thật.

Giác Thắng đại sư rúng động:

– Thí chủ nói thật đấy chứ?

Giang Hàn Thanh nói ;

– Nếu quả thật tại hạ là hung thủ thì rất dư sức giết luôn nhân chứng để mà diệt khẩu ung dung thoát khỏi nơi đây một cách dễ dàng chứ không đợi đến các vị tới đâu.

Giác Thăng đại sư bán tín bán nghi gặng lại:

– Theo thí chủ thì hung thủ của một vụ huyết án này có thể là ai?

Giang Hàn Thanh hỏi:

– Đại sư đã có từng nghe đến cái tên Mai Hoa Lệnh Chủ hay chưa?

Giác Thăng đại sư lộ vẻ ngạc nhiên:

– Mai Hoa Lệnh Chủ? Bần tăng chưa nghe ai nói đến danh hiệu ấy bao giờ.

Giang Hàn Thanh nói bằng một giọng căm hờn:

– Bọn đó chuyên dùng lụa đen bao mặt, mình cũng vận toàn quần áo đen, hành động của chúng mập mờ khó hiểu, cứ theo tại hạ thì sào huyết của chúng ngay tại trong thành Kim Lăng này...

Nghiêm Tú Hiệp cười nhạt:

– Lời lẽ mơ hồ của các hạ có gì làm bằng chứng chứ?

Giang Hàn Thanh lạnh lùng:

– Không cần phải trưng bằng chứng, mau là ba ngày, lâu là mười ngày, tại hạ sẽ lột mặt chúng ra trước mặt mọi người và vạch mặt chỉ trán hung thủ.

Không để đối phương nói thêm, Giang Hàn Thanh dứt lời đã phóng vọt mình lên mất hút vào đêm tối.

Nghiêm Tú Hiệp dợm đuổi theo nhưng Giác Thăng đại sư đã đưa tay cản lại:

– Nghiêm hiền điệt không cần phải đuổi theo.

Nghiêm Tú Hiệp hần học:

– Sư thúc, xá muội mang nhục mà chết mối thù này tiểu điệt không thể làm ngơ để cho hấn đi một cách dễ dàng như thế.

Giác Thăng đại sư nói:

– Tại sao hiền điệt không thể nán đợi chứ? Giang nhị công tử đã nói như thế cũng có thể không phải là chuyện giả trá ngay bây giờ việc cần trước nhất là thu liệm thi hài lệnh muội, chuyện này hãy còn có Vô Trần Sư Thái và sư thúc lo liệu cho sau.

o O o

Ra khỏi Từ Trúc Am, Giang Hàn Thanh giận dữ lao mình đi một hơi về đến

Giang Phủ, thẳng đến phòng bèn đưa tay gõ nhẹ:

– Quản huynh...

Quản Thiên Phát giật mình tỉnh dậy lật đật đi ra mở cửa thấy sắc mặt của Giang Hàn Thanh làm hấn kinh nghi:

– Giang Nhị Công tử đi đâu về khuya thế?

Giang Hàn Thanh thuật lại chuyện mình bị dẫn dụ vào Tử Trúc Am, Quản Thiên Phát càng thêm kinh hãi:

– Như vậy kẻ địch đã bố trí trước rất kỹ càng, hấn lựa lúc Vô Trần Sư thái không có mặt trong am để thi hành độc kế....

Giang Hàn Thanh hỏi:

– Vô Trần sư thái ở Tử Trúc Am lợi hại lắm sao?

Quản Thiên Phát nói:

– Vô Trần sư thái là sư thứ của Vô Dỡ đại sư, hiện đang là chưởng môn nhân của phái Nga Mi, trong giang hồ cả Hắc Bạch đều nể mặt bà ta lắm đấy.

Nhưng hình như... một thoáng vấn đề chợt hiện lên trong óc Quản Thiên Phát nói luôn:

– Chuyện này không những liên can đến Nga Mi, Thiếu Lâm mà nhất định còn kéo thêm cả cánh Tây Tần...

Giang Hàn Thanh hỏi:

– Chuyện này và Tây Tần có can hệ làm sao?

Quản Thiên Phát nói:

– Nghiêm Tú Hiệp có ngoại hiệu là Thiết Thư Sinh, vốn là tặc gia đệ tử của Thiếu Lâm, em gái hấn là Nghiêm Tú Lan đầu nhập vào Tử Trúc Am làm môn hạ Vô Trần Sư Thái, chuyện đáng phiền là người chú của Nghiêm Tú Hiệp, người này tên là Nghiêm Hữu Tam ngoại hiệu Hồng Liễm Phán Quan, người này có tiếng rằng dưới cánh tay của ông ta không có một ai sống sót...

Giang Hàn Thanh hỏi:

– Nhưng người này với Tần Gia có quan hệ gì sao?

Quản Thiên Phát nói:

– Ông ta là tổng quản của Tần gia chỉ là tổng quản thôi nhưng thực tế về quyền lực của ông ta tại Thái Bình Bảo gần như là bảo chủ.

Vì quá ít biết về chuyện giang hồ, nên Giang Hàn Thanh nghe chuyện ấy lấy làm lạ vô cùng:

– Quản huynh nói như thế có nghĩa là sao?

Quản Thiên Phát nói:

– Thái Bình Bảo Chủ Tần Nhân Khánh vốn là con người sùng đạo nghe đây ba năm trước đây ông ta bỗng bỏ cơ nghiệp ra đi cho đến nay vẫn không nghe tin tức, tất cả những chuyện lớn nhỏ trong Thái Bình Bảo từ đó do một tay của Nghiêm Hữu Tam quán xuyên, nghe nói Nghiêm Hữu Tam từ nhỏ không lấy vợ, coi anh em Nghiêm Tú Hiệp như con đẻ. Bây giờ kẻ địch gây họa này để trút lên vai công tử, mà lại nhằm vào họ Nghiêm thì quả là một âm mưu tối độc.

Giang Hàn Thanh nói:

– Nghiêm Hữu Tam cho dù là người đáng nể nhưng ít ra ông ta cũng phải nghe biện minh phải trái chứ?

Quản Thiên Phát thở ra:

– Hồng Liễm Phán Quan vốn là một con người nóng nảy, hơn nữa chuyện này kẻ địch bố trí quá chu đáo, nhìn vào rất khó thấy sơ hở tất cả những nhân chứng đối với mình hoàn toàn bất lợi...

Giang Hàn Thanh gằn gằn:

– Tiểu đệ đã hứa với họ trong vòng ba ngày, nếu chậm là mười bữa sẽ cố gắng tìm ra hung thủ làm cho vụ án này ra lẽ trắng đen, vì thế nên tiểu đệ tìm về Quản huynh để chúng ta thương lượng.

Quản Thiên Phát khẽ lắc đầu:

– Chuyện này không dễ làm đâu, kẻ địch đã quyết làm kế đổ tội cho công tử nhằm vào việc đánh ngã uy tín Nam Giang, thêm vào đó hung án này lại dính liền với Nga Mi, Thiếu Lâm và thế lực Tây Tần. Nếu cả ba nhà này tấn công mình thì nhất định Giang Phủ không làm sao còn chỗ đứng vững trong chốn giang hồ nữa được.

Giang Hàn Thanh cắn môi:

– Quân địch thật là tàn ác đến mức độ không còn được nhân tính...

Suy nghĩ hồi lâu Quản Thiên Phát hỏi:

– Nhị công tử đã gặp đại công tử chưa?

Giang Hàn Thanh lắc đầu:

– Chưa! Tiểu đệ về đây là tìm Quản huynh trước nhất.

Quản Thiên Phát nói:

– Huynh đệ cảm thấy chuyện này dính líu to lớn quá mình hãy gặp đại công tử rồi cùng thương lượng.

Hai người bèn thẳng vào thư phòng của Giang Bộ Thanh...

o O o

Sáng sớm hôm sau trước cửa Giang Phủ đã chực sẵn bốn người.

Dẫn đầu là một vị lão ni, tay luôn cầm chuỗi hạt, sắc mặt âm trầm phía sau vị lão ni là một vị ni cô chưa xuống tóc, đứng là tục gia đệ tử kế đó là vị lão tăng và sau cùng là người đàn ông mặc áo màu lam.

Tới sát cửa Giang Phủ vị lão ni cất giọng trầm trầm:

– Hãy vào báo với đại công tử của các người rằng có Vô Trần Sư Thái tại Tử Trúc Am đến đây cầu ra mắt.

Chỉ một thoáng sau, Giang Bộ Thanh bước ra vòng tay thủ lễ:

– Lão sư thái và chư vị giá lâm, tại hạ không được tin sớm nên chậm tiếp nghinh xin chư vị bỏ lỗi cho.

Cả bốn người không nói một lời, họ chỉ hằm hằm đi theo Giang Bộ Thanh vào khách sảnh.

Ngồi xong, Giác Thắng đại sư đứng lên giới thiệu:

– Giang thí chủ bần tăng xin giới thiệu đây là sư đệ đệ của bần tăng người đã được bạn hữu gọi là Thiết Thư Sinh Nghiêm Tú Hiệp.

Giang Bộ Thanh cố làm bộ vui mừng:

– À... Thật là hân hạnh, đệ đã ngưỡng mộ tôn danh đó từ lâu rồi.

Vô Trần Sư thái hỏi:

– Còn nhị công tử đâu?

Giang Bộ Thanh nói:

– Tệ xá ba tháng trước đây gặp điều bất hạnh, bị kẻ địch làm cho xáo trộn gia lý, huynh đệ phải bôn ba suốt một thời gian dài và mới trở lại nhà ba bốn hôm nay.

Không trả lời thẳng là Giang Hàn Thanh hiện tại ở đâu theo câu hỏi, Giang Bộ Thanh gián tiếp nói lên rằng gia vụ bấy lâu bỏ phứt hiện hai anh em hẳn rất bận rộn không có thì giờ nghĩ gì đến chuyện khác nhà là những chuyện có thể gây họa vào thân.

Tự nhiên, Vô Trần Sư Thái rất hiểu về ý đó nên bà ta điềm tĩnh nói theo:

– Chuyện đó bần ni đã có nghe qua...

Giang Bộ Thanh nói nhanh:

– Vì thế xá đệ đêm ngày theo dõi dấu vết địch nhân, đến bây giờ còn hãy chưa về chẳng hay sư thái hỏi có chuyện gì.

Vô Trần Sư Thái lạnh lùng:

– Hẳn theo dõi dấu vết địch nhân! Thế công tử có biết nhị công tử đã hành động như thế nào ở bên ngoài không?

Giang Bộ Thanh giật mình:

– Chẳng hay xá đệ đã làm gì đắc tội với sư thái chăng?

Vô Trần Sư Thái hừ hừ trong cổ họng:

– Nam Giang Phủ uy chấn giang hồ, vừa có tài vừa có thế, nếu nhị công tử có tội với bản ni thì dù cho gan lớn bằng trời, bản ni không dám đến đây.

Giang Bộ Thanh cười:

– Xá đệ tuổi nhỏ kém hiểu, nếu có chi không phải xin sư thái rộng lượng cho.

Vô Trần Sư Thái nhếch môi:

– Rộng lượng? Nói sao dễ dàng quá nhỉ?

Càng nghe Giang Bộ Thanh càng như không hiểu, hấn ngó thẳng vào mặt Vô Trần Sư Thái và hỏi lại:

– Chẳng hay cuối cùng xá đệ đã làm những chuyện gì xin sư thái nói rõ cho.

Vô Trần Sư Thái giữ vẻ mặt lạnh lùng:

– Dâm loạn giết người, bản ni không tiện nói nhiều xin đại công tử hỏi Nghiêm thí chủ thì rõ.

Giang Bộ Thanh tái mặt, nhưng vẫn ráng gượng cười hỏi Nghiêm Tú Hiệp:

– Chẳng hay xá đệ ra ngoài làm những chuyện gì? Mong Nghiêm huynh chỉ giáo cho?

Nghiêm Tú Hiệp nghiêng răng:

– Lệnh đệ đêm qua đã đột nhập Tử Trúc Am, cưỡng gian và giết chết tỳ muội của tại hạ.

Giang Bộ Thanh rúng động kêu lên:

– Nghiêm huynh nói thật đấy chứ?

Nghiêm Tú Hiệp chỉ Giác Thăng đại sư và Liễu Nhân sư cô và nói:

– Lão thiền sư đây là bậc cao tăng của Thiếu Lâm và cùng với Liễu Nhân sư cô thấy tận mắt chuyện xảy ra, nếu đại công tử không tin xin hỏi lại.

Giang Bộ Thanh nghiêm mặt:

– Đã từng nghe biết đại sư là người đức cao trọng vọng thì lý đầu huynh đệ lại dám không tin? Chỉ có điều chuyện đó xảy ra làm sao? Mong Nghiêm huynh cho đệ biết được cặn kẽ hơn, chẳng biết có được chăng?

Nghiêm Tú Hiệp hỏi:

– Xá muội đã bá học tại môn hạ của lão sư thái, vì thế mỗi năm tại hạ luôn có một lần đến viếng, tối qua vừa đến Kim Lăng thì chuyện bất hạnh xảy ra...

Ngừng lại một giây, Nghiêm Tú Hiệp nói tiếp:

– Chuyện phát sinh vào lối canh hai đêm rồi, lệnh đệ đã đột nhập vào Tử Trúc Am khống chế huyết đạo của Liễu Nhân sư cô và sư cô chỉ nghe xá muội tôi kêu lên một tiếng thất thanh, cho đến khi tại hạ và lão thiên sư đến đó thì xá muội đã bộc thây tắt thở, còn lệnh đệ thì đang đánh rớt thanh kiếm của Liễu Nhân sư cô, tính làm chuyện sát nhân diệt khẩu.

Giang Bộ Thanh khẽ cau mày:

– Nhị đệ sao lại làm những chuyện như thế à...

Vô Trần Sư Thái đập mạnh lên bàn:

– Em của công tử đã làm chuyện điếm nhục của võ lâm nhân chứng rành rành chẳng lẽ còn chuyện giả tạo nữa sao?

Cùng với tiếng nói của Vô Trần Sư Thái phát ra, mặt bàn bị đập vỡ luôn một mảnh làm cho chén nước lật văng tung tóe...

Giang Bộ Thanh trầm giọng:

– Xin sư thái bớt giận, vì xá đệ làm ra chuyện ấy thật không phù hợp với tính tình bình nhật chút nào cả...

Vô Trần Sư Thái giận dữ:

– Thế thì chúng tôi đến đây để vu oan cho Giang Phủ đấy à?

Giang Bộ Thanh vẫn giữ vẻ ôn tồn:

– Lệnh đồ bị tại nạn thê thảm như thế, tự nhiên là oan có đầu, nợ có chủ dù sao nó cũng có rất nhiều quan hệ đến danh dự của xá đệ, tại hạ không có ý thiên vị chi cả nhưng ít nhất lão sư thái cũng phải để cho tại hạ hỏi cho rõ ngọn ngành đã chứ?

Đúng là hổ phụ sanh hổ tự lời lẽ của Giang đại công tử không những hữu lý mà giọng nói tuy không biểu lộ giận dữ song vẫn đầy uy vũ làm cho người nghe phải nể...

Vô Trần Sư Thái tuy đã nổi tiếng là con người khó ghẹo nhất trong giang hồ, nhưng đối với Giang Phủ cũng vẫn phải có thái độ nào dè dặt bà ta cười nhạt:

– Tốt, công tử muốn hỏi những gì cứ hỏi, rồi sẽ tính sau...

Giang Bộ Thanh vội quay lại vòng tay nói với Giác Thăng đại sư:

– Lúc nào thiên sư và Nghiêm huynh đến Tử Trúc Am thì xá đệ hãy còn ở đó vậy chẳng hay xá đệ nói với chư vị thế nào?

Giác Thăng đại sư chấp tay niệm phật:

– Cứ theo nhị công tử nói với bần tăng thì vì theo dõi bóng gian nhân nên mới dẫn tới Thanh Lương Tự...

Ông ta bèn thuật lại tất cả những lời đối đáp giữa Giang Hàn Thanh với Nghiêm Tú Hiệp và ông tại Tử Trúc Am và nói tiếp:

– Chính vì thế mà bần tăng mới khuyên Nghiêm sư diệt hãy để cho nhị công tử

ra đi.

Vô Trần Sư Thái lạnh lùng:

– Chuyện nói như thế mà ai tin được chứ?

Như không để ý đến câu nói có tính chất khẳng định của Vô Trần sư thái Giang Bộ Thanh hỏi Giác Thăng đại sư:

– Chẳng hay xá đệ còn nói những gì với đại sư nữa không?

Giác Thăng đại sư nói:

– Nhị công tử bảo rằng huyết án này do một bọn gọi là Mai Hoa Lệnh Chủ gây ra để giá họa cho nhị công tử, nhưng cứ theo Liễu Nhân sư diệt thì chính nhị công tử đã làm chuyện đó.

Giang Bộ Thanh xoa xoa hai tay, mặt hấn cực kỳ nôn nóng cuối cùng hấn nói huyên đãi:

– Ngay bây giờ thì xá đệ chưa về vả lại tại hạ rất bán tín bán nghi chuyện này rất có thể là...

Vô Trần Sư Thái giận dữ:

– Bần ni chưa từng nghe trong giang hồ có cái tên nào Mai Hoa Lệnh Chủ, bây giờ môn hạ của ta bị làm nhục tử vong chẳng lẽ chỉ bằng vào cái việc đổ trút cho cái tên vu vơ ấy rồi thôi à?

Giang Bộ Thanh vòng tay, trầm giọng:

– Sư thái là người trọng vọng trong chốn giang hồ, chẳng hay về vụ này theo sư thái thì nên có cao kiến như thế nào?

Vô Trần sư thái trừng mắt:

– Tốt lắm, bần ni đến đây là để hỏi Giang đại công tử một điều, Giang Phủ từ trước đến nay vốn là một thế gia có nhiều ảnh hưởng võ lâm tự nhiên công tử biết lẽ công bình ơn bần ni, vậy dám hỏi đại công tử chứ đến bao giờ mới có thể giao ra hung thủ?

Giang Bộ Thanh nói:

– Xin sư thái hãy yên lòng chuyện này nếu quả do xá đệ gây ra thì tại hạ không bao giờ thiên vị tại hạ không bao giờ thiên vị, tại hạ sẽ buộc xá đệ phải tự trói nạp mạng đến tận Tử Trúc Am cho sư thái xử trị, nhưng nếu đây là chuyện do người nào đó cố tâm vu oan giá họa cho xá đệ thì nhất định rồi cũng có ngày trắng đen lộ mặt trước mọi người, tại hạ nguyện cố hết sức mình tìm cho ra tên hung thủ và cũng sẽ đưa đến tận Tử Trúc Am. Chỉ cần sư thái cho một hạn kỳ.

Vô Trần Sư Thái hỏi:

– Vậy theo ý của đại công tử thì cần phải có một hạn kỳ bao nhiêu để tìm ra

hung thủ?

Giang Bộ Thanh thoáng vẻ trầm ngâm:

– Chuyện này thật vô cùng rắc rối, theo tại hạ thì ít nhất là mười ngày và dài nhất chắc cũng phải mất đi một tháng mới có thể giao đủ cùng sư thái.

Vô Trần Sư Thái cười nhạt:

– Hừ! Thật cũng là hay lệnh đệ bảo ít nhất là ba ngày, nhiều nhất mười hôm bây giờ đại công tử kéo ra một tháng.

Giang Bộ Thanh nói:

– Xin sư thái mở rộng lượng, ngay bây giờ xá đệ hãy chưa về tại hạ còn phải hỏi qua xá đệ căn cứ vào lời tường thuật ấy mới cụ thể phán đoán thực hư, và nếu như xá đệ nói đúng thì bọn gian này rất gian ngoan, muốn tìm được sào huyệt của chúng không phải đôi ba ngày là được.

Vô Trần Sư thái vặn lại:

– Như thế nếu lệnh đệ một ngày chưa về thì đại công tử kéo thêm ra được một ngày nữa phải không? Hừ, nhân mạng bằng trời, bản ni không thể ỷnh đến mức như thế được.

Giang Bộ Thanh bắt đầu hơi bực:

– Sau một tháng, nếu tại hạ vẫn chưa tra va hung thủ thì tại hạ sẽ tự trói xá đệ dẫn tới Tử Trúc Am giao cho sư thái bằng như sư thái cho là hạn kỳ như thế quá dài thì có thể sư thái cứ gặp xá đệ nơi nào, sư thái cứ hành động sao cho thỏa ý mình cũng được.

Vô Trần Sư thái chớp lờ ánh mắt:

– Lời đó là của đại công tử nói đấy nhe!

Giang Bộ Thanh gật gật đầu:

– Đúng! Tại hạ đã nói ra thì nhất định giữ lời.

Vô Trần sư thái đứng lên:

– Tốt lắm. Lão thiên sư, chúng ta về thôi.

Đưa bốn người khách bất đắc dĩ ra cửa xong, Giang Bộ Thanh quay trở vào thì Quán Thiên Phát cũng đã đi ra.

Giang Bộ Thanh hỏi:

– Quán huynh đã nghe cả rồi chứ?

Quán Thiên Phát cười:

– Đã nghe, kể ra thì bữa nay bà ấy cũng có phần khách khí đấy.

Giang Bộ Thanh nói:

– Đã nát hết một cái bàn chứ phải không sao?

Quản Thiên Phát nói:

– Tại hạ cảm thấy vừa rồi đại công tử nói một câu hơi nóng!

Giang Bộ Thanh hỏi:

– Quản huynh nói đó là câu nào?

Quản Thiên Phát nói:

– Đại công tử có nói, nếu gặp nhị công tử thì bà ta muốn làm gì cứ làm, như thế không phải là đã quá nóng hay sao?

Giang Bộ Thanh chớp mắt cười nhạt:

– Thật ra thì tại hạ không có hơi tức vì lão sư thái ấy bức người thái quá, nói thế chứ nếu bà ta có gặp nhị đệ cũng chưa chắc đã nhận ra, mặc dù có nhận ra cũng chẳng làm gì được...

o O o

Bốn người của Vô Trần Sư Thái lìa Giang Phủ vừa về tới chân núi Thanh Lương thì một vị tăng nhân mặc áo màu tro chấp tay bước ra:

– Tiểu tăng cung nghinh chư vị!

Giác Thắng thiền sư có vẻ ngạc nhiên:

– Phổ Tế trong chùa có chuyện gì xảy ra à?

Phổ Tế cúi đầu:

– Tiểu tăng phụng lệnh Tri Khách sư phụ, mang thư chờ trao lại cho phương trượng trụ trì.

Giác Thắng thiền sư hỏi:

– Thư ở đâu?

Phổ Tế móc trong túi ra một phong thư trao cho Giác Thắng, và trụ trì hỏi thêm:

– Thư này ai đưa đến?

Phổ Tế đáp:

– Vừa rồi có một người ăn vận theo lối quản gia đến trao thư này nói với Tri Khách sư phụ là phải cấp tốc trao lại cho Phương Trượng.

Giác Thắng đại sư xé thư ra và chỉ vừa liếc qua là biến sắc, vội vàng trao cho Vô Trần Sư Thái:

– Xin sư thái hãy xem!

Vô Trần Sư Thái hỏi:

– Thư có quan hệ đến bản ni sao?

Bà lật thư lên, thấy trong ấy viết:

“Kính tường Vô Trần sư thái và Giác Thắng đại sư: Cung thỉnh quý vị quá bộ đến “Quỉ Liễm Thành”. Nơi đây tại đang chờ đợi. Giang Hàn Thanh khẩn thư”.

Vô Trần Sư Thái giận dữ:

– Hừ hấn dám ỷ vào hư danh của cha hấn để khiêu khích bản ni thật không ngờ hấn lại dám hạ chiến thư như thế!

Giác Thắng đại sư chấp tay niệm phật:

– Chẳng hay tôn ý của lão sư thái như thế nào?

Vô Trần Sư Thái nói:

– Hấn đã dám hạ thư thì tự nhiên chúng ta phải dám đi chứ làm sao không được?

Nghiêm Tú Hiệp chen vào:

– Sư thúc! Có phải là thư của Giang Hàn Thanh đấy không?

Giác Thắng đại sư gật đầu:

– Đúng là thư của hấn, chỉ có điều trong thư hấn chỉ có mời ta và sư thái đấy thôi, vì thế nên theo sư thúc thì sư điệt nên trở vào chùa.

Nghiêm Tú Hiệp hơi do dự:

– Sư thúc! Hấn đã hại chết tộ muội, sư điệt không thể...

Giác Thắng thiền sư chặn ngang:

– Không phải sư thúc không muốn cho sư điệt đi, nhưng vì hấn chỉ mời sư thúc và lão sư thái thì nghĩ chắc có điều gì bí ẩn không muốn cho người khác biết, nhưng đã có sư thúc và lão sư thái đi rồi thì sư điệt cứ yên lòng.

Vô Trần sư thái quay lại nói với Liễu Nhân:

– Người cũng trở về am đi.

Liễu Nhân và Nghiêm Tú Hiệp bái tạ đi lên núi Vô Trần Sư thái nói với Giác Thắng đại sư:

– Chúng ta đi thôi!

Hai người không chút trậm trễ thi triển khinh công thẳng xuống hướng tây.

Phía tây Thanh Lương Sơn có một thành đá cổ, nghe đâu toàn thành này được dựng lên từ thời thượng cổ đến giờ.

Ngôi thành lổ đổ, vòng tường chỗ thấp chỗ cao chỗ lồi chỗ lõm, người Nam Kinh gọi nó là Quỉ Liễm Thành.

Thành mặt quỉ, chỉ mỗi một cái tên không nghe cũng đủ rùng mình...

o O o